

Blind Guardian

Recenze – Live, koupaliště Cihelna, Pardubice, Česká republika (22.08.2003)

Tak jestli si říkáte fanoušci, jste z okolí Pardubicka a nebyli jste 22.8. 2003 na pardubickém koupálku, tak mi raději ani nechodte na oči. Na otázku, co se dělo tak zajímavého, odpovím dvěma slovy - Fantasy Metalfest. A jestli vám ani tohle nic neříká, pak řeknu Blind Guardian - výborná německá speedová kapela s nezaměnitelným zvukem a co je pro tyto stránky důležité, jsou to zarytí tolkienomilci a minulý týden vystoupili v areálu koupaliště Cihelna v Pardubicích. Autor tohoto článku byl na místě a nevěřil svým vlastním očím - nemusel jezdit za skupinou do zahraničí, ba ani do jiného města, nýbrž si pohodlně vyšel cca 200 metrů za barák. Znáte to s tou horou a Mohammedem? Tentokrát se Mohammed nikam plazit nemusel. Veškeré díky pak patří pořadatelům, Českému fanklubu Blind Guardian - Circle of the Czech Bards a jejich zastupiteli a hlavnímu organizátorovi, Milanu Škodovi.

A nyní k samotné reportáži. Vyrazili jsem až lehce před 15:00, přičemž začátek byl stanoven na 14:00, nicméně vše vřdycky malinko sklouzne, takže jsme se tam dostali přesně včas, když zaznívaly první tóny kytar. Ale nespěchejme. Pardubické koupaliště poskytuje rozumně velký areál, kam se stovky fanoušků (ted' hádám, mohlo jich být dost přes tisíc) pohodlně vešly, taktéž místa pro občerstvení a stánky s promo materiály bylo dost a dost, takže v tomto smyslu nebyl problém, žádné sardinkové mačkanice se nekonaly. Po slabé čtvrthodince ve frontě jsme se ocitli přímo v areálu koupaliště a vyrazili jsme za bazény, kde se tyčilo nevelké pódium. Na louce před ním se už povalovali nějací ti metalisté s dlouhými vlasy, mladší i starší, oblečení do typických černých triček, potrhaných džín a dalších nedílných propriet. Dívek a žen zde vůbec nebylo málo a že bylo na co koukat! Jak bylo řečeno, nebyl jsem zde sám. Se mnou byl kamarád Jirka Rain a ještě Honza "Bárt" Bartoš, kteří jsou oba zasvěcení hudebníci a po čas koncertu mi poskytovali cenné osobní názory na předvedené výkony. Je dobré mít na vše odborníky.

První kapelou byli prostějovští Damage, Inc., kteří hráli Metallica revival. Ale jaký metallikovský revival! Začali netypicky, skladbou No Leaf Clover, kterou můžete znát ze "symfonického alba". Z profláklejších písní zahráli One, Master Of Puppets a Memory Remains. Maximálně sympatické ale bylo, že zahráli i skladby sice méně známé, ale pro opravdové fanoušky neméně oblíbené, například skvělou Creeping Death. Vůbec se mi zdá, že metallikovské revivaly zapomínají na spousty zásadních skladeb a občas se až zbytečně upínají na Černé album, Load a Reload. Damage, Inc. musím pochválit, hráli opravdu skvěle. Podle mého názoru měli být zařazeni až na konec, před hlavní hvězdy. Zpěvák a kytarista Jirka Köhler byl opravdový frontman a, jak řekl věcně kolega Jirka Rain, "když jsi zavřel oči a poslouchal jsi, tak jsi tam prostě musel slyšet toho Hetfielda". Kolega Bárt si pouze přikusoval domácí sekanou z baňůžku a spokojeně pokyvoval hlavou. Začátek koncertu byl skvěle rozjetý, nezbylo než si zajít na Starouše, tedy na Staropramen.

Ihned po skupině první nastoupila skupinka druhá. Skupina Bast z Brna. Podle promo materiálu hrají speed trash, což by tak zhruba odpovídalo. Sice měli trošku zpoždění, ale začali rychle, holt je tlačil neúprosný čas, celý festival byl pečlivě načasovaný. Po našlapaných Damage, Inc. už takové nadšení nezpůsobili, i když hráli velice dobře a jejich hudba měla spád. Jediné, co mě uhodilo do uší, byla skutečnost, že zpívali česky, což se i díky zpěvákově hlasu a textům do jejich muziky moc nehodilo. No, vyznělo to místy trochu až moc pateticky. Ale já tady nejsem kvůli kritice skupin, krindapána. Takže dál. Skupiny měly na odehrání svého partu vždy zhruba půl hodiny a přestávky byly pokud možno co nejkratší, aby se všechno stihlo. Divák tedy nebyl ochuzen a sotva si v přestávkách stihnul skočit na pivo, o jídle ani nemluvě.

Na pódium ihned naskočila početná skupina s vesele se šklebícím zpěvákem. Podle hlasu šlo o Slováky a, no jistě - byli to slovenští Dead Poets Society. A hned to rozjeli. Šlo o jasnou speedovku se spoustou vyhrávek a nutno říci, že zpěvák Mayo má opravdu velký hlasový rozsah a zpívat umí. A ač začali vesele, svoje vystoupení zakončili skladbami spíše z oblasti doomu, čímž zase udělali obrovskou radost mně. Co k nim říci? Podle mne hráli dobře. Honza Bartoš byl jimi unesen. Kolega Rain řekl: "Jsou to fakt skvělí hudebníci, hrát uměj, techniku mají zvládnutou bezvadně. Akorát jim občas dělají problém melodie a nosné motivy." No, co k tomu říci...

Skočili jsme si na pifko, ale než jsme frontu stačili vystát, už se na pódiu ozval mocný hlas Dodo Ďatla (vím, Čechům to zní poněkud vtipně), zpěváka a basáka právě dorazivších Slováků z Bratislavy. Nastoupili Galadriel, na které jsem se moc těšil. Nikdy předtím jsem je neslyšel, to je pravda, nicméně hrají kvalitní black doom. Bohužel, zdálo se mi, že neměli dobrý zvuk, protože kytary úplně zanikly v hukotu basovky a kláves. Hráli s nadšením a elánem, nicméně, jak jsem se doslechl, chyběla jim doprovodná zpěvačka, která podle jejich webu z kapely odešla, a to jim určitě ubralo. Písničky se pak zdály jedna druhé hodně podobné. Bylo mi doporučováno poslechnout si hlavně jejich poslední desku, která byla na festivalu také k zakoupení. Ale jsem rád, že jsem je slyšel, alespoň vím, kam si skočit na skoro tuzemský doom.

Jedním z nejzajímavějších vystoupení byla produkce skupiny Calibos z Olomouce. Ti si na nic nehráli a i s frontmanem Miroslavem Spilkou, který už moc metalový vzhled neměl, se pustili do díla. Hráli písničky v češtině a to v rouchu starého dobrého "hevíku" nebo hard rocku. Celkem překvapením pro mě bylo, když jsem zjistil, že skupina Calibos funguje na scéně už čtrnáct let a za svoji existenci vydala už pět alb. To je co říct, nemyslíte? Krátké pauzy mezi skladbami prokládal Mirek Spilka humorem sobě vlastním a obdařil publikum i krátkými moudry "ze života" ("Kolega má ženu hezkou a hloupou a je spokojenej. Já mám ženu hezkou a chytrou a to je hrozný"). Asi nejzajímavějšími skladbami byly závěrečné Kejkliř a poslední "o děvce, která si vzala bohatého chlapa, toho zabila a zůstala bohatá, on si to nenechal líbit a i po smrti se rozhodl, že jí to nedaruje".

Pak jsem potřeboval doplnit tekutiny a vydal jsem se ke stánku. Nutno říci, že plocha před pódiem se postupně zaplnila a pomalu už nabylo kam šlápnout. Probojoval jsem se až k frontě a po půlhodině čekání si řekl, že už si rovnou koupím i něco na zub. Panovaly zde celkem lidové ceny, takže nebylo co řešit. To už na scénu vystoupila poslední předkapela. Byli to němečtí Pillow Killz, kupodivu také "zajatá" skupina, hrají již od roku 1987. Z předkapel dostali také asi nejdelší čas, sehnat jejich poslední CD z roku 1999 nebyl nejmenší problém - byl jim vyhrazen celý jeden stánek. Bárt se toho hned chopil a jeden kousek si zakoupil ještě před tím, než za sebou skupina měla první písničku. Bylo pro mě těžké určit styl, který hráli,

protože měli moderní zvuk a stříhali prvky crossoveru, proklamované gotiky jsem si já osobně moc neužil. Ač mě nijak zvlášť neoslovili, nebyli špatní a myslím, že spoustě lidem se líbili. Především neúnavný zpěvák Michael Weirauch dav před sebou nenechal zlenivět a neustále povzbuzoval k větší aktivitě. Po skončení vystoupení Pillow Killz už všichni netrpělivě vyhlíželi hlavní hvězdy večera.

Tou dobou už bylo asi 20:00 a plácek před pódiem se začal velice rychle plnit. Za chvíli už místa mnoho nebylo a přede mnou vyrostla hradba pačesatých hlav. Lidé netrpělivě postávali a museli tak zůstat asi dvacet minut, než se uklidilo pódium a dozvučily všechny nástroje. No, co myslíte, a pak to začalo! Nejprve se ozvalo notoricky známé intro War of Wrath a pak ke svým nástrojům nastoupila celá kapela. Prvním kouskem se podle očekávání stala Into the Storm. I přes dým a světelnou hru na pódiu bylo všechno dobře vidět, především pak charismatického Hansiho Kürsche, který přes drobné zaváhání v Nightfall odvedl skvělý výkon, jako správný frontman hecoval a bavil fanoušky od začátku až do konce. Následovaly kousky Welcome To Dying, The Script For My Requiem, sborová Valhalla, Lord Of The Rings, I´m Alive a Mordred´s Song, během nichž si všichni mohli poslechnout mistrovství obou kytaristů, Marcuse Siepena i sólovku André Olbricha. Bubeníka Thomena Staucha nebylo kvůli světelným efektům a obrovské bicí soupravě pomalu vidět, ale klasický dvoušlapák si cestu k fanouškům razil s neúprosnou přesností. Jelikož Hansi Kürsch basovou kytaru odložil už před albem Nightfall In Middle-Earth, aby se mohl lépe věnovat zpěvu, doprovází kapelu na basu Oliver Holzwarth, který během koncertu zůstával skromně v pozadí. Z posledního alba A Night At The Opera (2002) zazněly dva nejlepší kousky - Punishment Divine a především nezapomenutelná 14-minutová And Then There Was Silence. Sám jsem se divil, že fanoušci znají skoro celý text, já sám jsem se chytal jenom na refrény a to často jen z části. Pak se kapela chopila akustických kytar a všichni tudíž věděli, co přijde: The Bard´s Song - In The Forest, kterou sborově zpíval celý dav. Jako poslední pak umístili Imaginations From The Other Side, což nám ale nemohlo stačit, takže po náročném vytleskávání jsme se dočkali i přídavek, a to doslova perel - And The Story Ends, Time Stands Still (At The Iron Hill - moji oblíbenou) a Mirror Mirror, o které Hansi za hlasitého nadšení fanoušků řekl, že "we can´t leave without this". Jenom vystoupení Blind Guardian trvalo hodinku a půl a bylo opravdu na co koukat a především co poslouchat. Fandové se pak ještě vydali na svlažení hrdel do různých místních hospod, neboť to bylo opravdu třeba. Také jsme se vydali a s několika dalšími si sdělovali výsledné dojmy v hospůdce Na Rychtě. A že bylo o čem vyprávět...

Redaktor: Zdeněk z Palantíru